

Załącznik do uchwały nr 44. Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1963 r. (poz. 36).

WYKAZ PRAC UPRAWNIAJĄCYCH DO KORZYSTANIA ZE SKRÓCONEGO CZASU PRACY W PRZEDSIĘBIORSTWACH (ZAKŁADACH) KOMUNIKACJI MIEJSKIEJ

Lp.	Określenie czynności	Stanowisko pracy bądź wykonywana praca
1	Odlewanie granulatów ołowianych i panewek	Odlewacz granulatów ołowianych Odlewacz panewek
2	Montowanie akumulatorów ołowianych	Monter akumulatorów — przy oczyszczaniu i spawaniu płyt ołowianych, zestawianiu i montowaniu ogniw i baterii akumulatorowych, składaniu zespołów i akumulatorów
3	Demontaż akumulatorów przeznaczonych do naprawy, ładowanie i napełnianie akumulatorów	Akumulatorzysta (monter) — przy demontażu akumulatorów przeznaczonych do naprawy, ładowaniu i napełnianiu akumulatorów
4	Malowanie farbami zawierającymi związki ołowiu	Malowanie minią urządzeń konstrukcyjnych

37

ZARZĄDZENIE Nr 3 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 10 stycznia 1963 r.

w sprawie wynagradzania sołtysów za inkaso podatków i innych należności finansowych od mieszkańców wsi.

Na podstawie art. 76 ust. 5 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. Nr 5, poz. 16) oraz § 13 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 marca 1958 r. w sprawie zasad i trybu wyborów, zakresu działania oraz praw i obowiązków sołtysa (Dz. U. z 1958 r. Nr 15, poz. 67 i Nr 48, poz. 237 oraz z 1960 r. Nr 32, poz. 178) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Sołtysi otrzymują wynagrodzenie za inkaso bieżących i zaległych podatków oraz innych należności finansowych od mieszkańców wsi. Wynagrodzenie przysługuje od kwot zainkasowanych przez sołtysów osobiście z tytułu wszystkich należności objętych inkasem.

2. Oprócz wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, sołtysowi przysługuje wynagrodzenie od dobrowolnych wpłat dokonanych przez mieszkańców wsi bezpośrednio do kasy gromadzkiej rady narodowej lub wydziału finansowego prezydium powiatowej rady narodowej, a także wpłaconych za pośrednictwem poczty z tytułu: podatku gruntowego, składki na rzecz Państwowego Zakładu Ubezpieczeń za obowiązkowe ubezpieczenia majątkowe, należności Państwowego Funduszu Ziemi, opłaty elektryfikacyjnej oraz równoważnika w zamian nie wykonanych w naturze dostaw obowiązkowych.

3. Wynagrodzenie, obliczone w stosunku procentowym od kwot zainkasowanych (ust. 1) i od kwot dobrowolnych wpłat (ust. 2), nie może przekroczyć średnio:

- 1) w województwach bydgoskim, gdańskim, katowickim, krakowskim, opolskim, poznańskim i rzeszowskim — 1,5%,
- 2) w województwach łódzkim, lubelskim, wrocławskim i zielonogórskim — 2%,
- 3) w województwach kieleckim, olsztyńskim, szczecińskim i warszawskim — 2,5%,
- 4) w województwach białostockim i koszalińskim — 3%.

§ 2. 1. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej określa stawki procentowe wynagrodzenia sołtysów dla poszczególnych powiatów w taki sposób, aby średni procent wynagrodzenia sołtysów dla wszystkich powiatów województwa nie przekroczył granicy określonej dla województwa w § 1 ust. 3.

2. Prezydium powiatowej rady narodowej określa stawki wynagrodzenia dla poszczególnych sołtysów w taki sposób, aby średnia wynagrodzenia sołtysów w powiecie nie przekroczyła średniej stawki procentowej, ustalonej dla powiatu przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej. Określając procentowe stawki wynagrodzenia dla poszczególnych sołtysów prezydium powiatowej rady narodowej różnicuje je w zależności od warunków terenowych pracy sołtysów, dyscypliny płatniczej mieszkańców wsi, wysokości kwot przypadających do pobrania z terenu wsi itp.

§ 3. 1. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej może w uzasadnionych przypadkach na wniosek prezydium powiatowej rady narodowej odstąpić od zasady określonej w § 1 ust. 2 i wyrazić zgodę na obliczanie wynagrodzenia dla sołtysów w danym powiecie jedynie od kwot osobiście przez nich zainkasowanych. Ustalenie w ten sposób wynagrodzenia dla sołtysów nie wpływa na obniżenie średniej stawki określonej dla powiatu w myśl § 2. W związku z tym stawka procentowa od kwot zainkasowanych może być w uzasadnionych przypadkach ustalona wyżej, tak jednak aby ogólne wynagrodzenie sołtysów nie przekroczyło stawki ustalonej dla powiatu przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

2. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej może również określić na wniosek prezydium powiatowej rady narodowej dolną granicę wynagrodzenia sołtysów w powiecie od 100 do 200 zł miesięcznie w granicach przyznanego dla powiatu średniego procentu wynagrodzenia.

§ 4. Wynagrodzenie na zasadach określonych w §§ 1, 2 i 3 wypłaca się sołtysowi wtedy, gdy kwoty zainkasowane i dobrowolne wpłaty od mieszkańców wsi wyniosły sumę co najmniej równą sumie z roku poprzedniego. Jeżeli suma ta — przy nie zmienionych zasadach obciążeń wsi — jest wyższa, sołtys otrzymuje od nadwyżki dodatkową prowizję według następujących stawek:

- 1) od nadwyżki do 5% — wynagrodzenie o 100% wyższe,
- 2) od nadwyżki powyżej 5% — wynagrodzenie o 200% wyższe.

Jeżeli natomiast suma zainkasowana i z wpłat dobrowolnych jest wskutek niedostatecznej pracy sołtysów niższa niż w roku poprzednim, prezydium powiatowej rady narodowej może zmniejszyć sołtysowi wynagrodzenie w granicach do 50% kwoty należnej za okres wypłaty.

§ 5. Wysokość wynagrodzenia sołtysów z tytułu inkasa funduszu gromadzkiego określają gromadzkie rady narodowe. Górna granica tego wynagrodzenia nie może przekroczyć 3% wpłaconych kwot.

§ 6. Niezależnie od określonego w paragrafach poprzedzających wynagrodzenia za inkaso sołtysi otrzymują dodatkowe wynagrodzenie w wysokości 5% od zainkasowanych

przez nich osobiście kwot zaległości za lata poprzedzające rok, w którym nastąpiła wpłata, z tytułu podatku gruntowego, należności Państwowego Funduszu Ziemi, opłaty elektryfikacyjnej, składek na rzecz Państwowego Zakładu Ubezpieczeń za obowiązkowe ubezpieczenia majątkowe, równoważnika za zaległe dostawy obowiązkowe i funduszu gromadzkiego.

§ 7. Sposób obliczania i wypłaty wynagrodzeń sołtysów określi instrukcja Ministra Finansów.

§ 8. Tracą moc:

- 1) zarządzenie nr 154 Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 lipca 1958 r. w sprawie wynagrodzenia sołtysów za inkaso podatków i innych należności finansowych od mieszkańców wsi (Monitor Polski z 1958 r. Nr 60, poz. 336 i z 1960 r. Nr 67, poz. 318) oraz
- 2) zarządzenie nr 127 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 lipca 1961 r. w sprawie dodatkowego wynagrodzenia sołtysów za inkaso zaległych należności finansowych od mieszkańców wsi (Monitor Polski Nr 55, poz. 240).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

### 38

#### ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 18 stycznia 1963 r.

**w sprawie określenia ilości egzemplarzy deklaracji składanych przy zgłaszaniu obowiązku podatkowego w podatkach obrotowym i dochodowym przez poszczególne grupy podatników.**

Na podstawie art. 33 i art. 66 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 25 i z 1962 r. Nr 66, poz. 327) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podatnicy prowadzący zakłady rzemieślnicze, przemysłowe, handlowe i usługowe przy zgłaszaniu obowiązku podatkowego w podatku obrotowym mają obowiązek składania deklaracji według przepisanej wzoru w trzech egzemplarzach. Podatnicy prowadzący zakłady rzemieślnicze, uprawnieni do uzyskania kart podatkowych, składają deklaracje dla uzyskania tych kart również w trzech egzemplarzach.

2. Podatnicy nie wymienieni w ust. 1 przy zgłaszaniu obowiązku podatkowego w podatku obrotowym mają obowiązek składania deklaracji według przepisanej wzoru w dwóch egzemplarzach.

3. Podatnicy podlegający obowiązkowi podatkowemu tylko w podatku dochodowym mają obowiązek składania deklaracji według przepisanej wzoru w jednym egzemplarzu.

§ 2. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 27 października 1960 r. w sprawie określenia ilości egzemplarzy deklaracji, składanych dla uzyskania kart rejestracyjnych przez poszczególne grupy podatników (Monitor Polski Nr 84, poz. 380).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do deklaracji składanych za okres od 1963 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

### 39

#### ZARZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI I HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 7 stycznia 1963 r.

**zmieniające zarządzenie w sprawie postępowania z zużytymi lub uszkodzonymi akumulatorami samochodowymi nie nadającymi się do dalszego używania i do naprawy.**

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301

i z 1956 r. Nr 54, poz. 244), § 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 14 grudnia 1956 r. w sprawie przekazania uprawnień do wy-